

Marko Popović

NEXT LEVEL

Urednik
Zoran Kolundžija

Recenzent
Mirela Đukanović

Copyright © Marko Popović, 2023.

Copyright © IK Prometej, Novi Sad, 2023.

MARKO POPOVIĆ

Next level

PROMETEJ
Novi Sad

1.

-**P**ostoji li neka interakcija između utrobe planete Zemlje i moje utrobe? Da li umišljam reakciju u digestivnom traktu ili je to od vlage koja izbija kroz crvenicu?

Preispituje se Oliver, ležeći potrbuške na utabanu stazu prekrivenu lišćem u fazi raspadanja. Bradu oslanja na otvorene dlanove. Zagledan je u travu koja počinje da se oporavlja od niskih temperatura. Ispred Oliverovog nosa prolazi mrav, a za njim još dva. Istovremeno oseća kako mu nešto gmiže sa unutrašnje strane nogavice dovodeći u sumnju da to nije efekat autosugestije. Smatra da ga je, verovatno, uhvatila paranoja da će mu insekti doći glave. Kao što se desilo jesenas nedelju dana nakon što se doselio u naselje Vezirac na obroncima Fruške gore. Te dvadesetčetvoročasovne obuzetosti komarcima, krpeljima, osama i pčelama, priseća se Oliver opažajući začetak novih izdanaka na vrhovima biljaka. Ovom rastinju se tek jednim delom vraća zelena boja kao znak obnavljanja. Potrebno je dosta sunčevih zraka i vlage da bi se ciklus odi-

grao u potpunom kapacitetu. Tada bi se konačno u visokoj travi pojavile nove opasnosti o kojima će morati da razmišlja ne bi li predupredio eventualne neprijatne momente. Kontemplira Oliver i ujedno se pita zašto se opružio na prostranoj livadi. Telo mu se hladi kao da zemljina kora uvlači temperaturu iz njegovog tela u unutrašnje jezgro, u sam centar utrobe planete Zemlje. Baš tada njegova creva se pokreću i kroz anus ispuštaju gas u kome se nalaze, azot, vodonik, ugljen-dioksid, metan i kiseonik u različitim razmerama.

– Uh.

Izusti Oliver i počinje da pravi komparaciju između izvedene radnje svog probavnog trakta i mogućnosti da planeta Zemlja, takođe, doživi flatulenciju. On se pita kako bi ta erupcija izgledala. Kada se suprotstavi smesa iz utrobe zemlje sa hiljadu i dve stotine Celzijusovih stepeni naspram Oliverovih trideset i sedam koliko je proizvelo njegovo ispuštanje gasova. Navedeni učinak čoveka samim tim sa razlogom se naziva prdež.

– Groteskno – kaže sebi naglas Oliver i nastavlja:

– prdež protiv erupcije.

Odmah zatim razmišlja o takvom odnosu snaga. O tome kako je čovek neznatan u odnosu na čitav prirodni ciklus koji stvara planeta Zemlja. Ali, takođe mu je na umu razarajuća uloga razumne vrste u celokupnom odnosu sa florom i faunom. Ta ljudska karakteristika proističe iz nepresušne gramzivosti. Oliver se vraća poimanju svog položaja tela i postaje mu nejasano zašto toliko dugo leži na početnom sloju zemljine kore. Izgleda mu kao da je preuzela njegovu anatomiju, jer trenutno ga prožima potpuna obamrlost ekstremiteta i trupa.

Jedino mu glava funkcioniše kako treba. Ali paralisanost izaziva strah kod Olivera dok i dalje nepomičan leži. Postaje mu toplo do te mere da mu se na čelu pojavljuju grašci znoja. Iz toga proističe gomila pitanja i skepticizma, kao recimo, Oliverovo pitanje hoće li više ikada moći da se pomeri, ili konstatacija kako je u idealnom položaju da ga usmrti neka šumska životinja. Oliver izvodi ispravne zaključke, ali iz pogrešnih premisa. To ga dovodi do toga da se zapita nije li njegova temperatura tela koju je planeta Zemlja uvukla u svoju utrobu izazvala povratnu reakciju. Zbog toga je obliven toplotom koju mu je vratila iz svog grotla treća planeta u sistemu od izvora energije. Da nije ovo nagoveštaj erupcije što će užarenom lavom istopiti Oliverovo telo i koja će ga u času i očas posla dovesti do ništavila? Ona će bespogovorno biti potvrda besmislenosti u svemu što radi, jer Oliveru kao da je predodređen besmisao koji može da se ogleda, takođe, i u ovom času baš dok leži na zemlji crvenici prekrivenoj trulim lišćem od čega mu postaje sve toplije. Introspektivno Oliver osluškuje tačnu intonaciju proizvedenih misli i održava ispravnu dikciju i shvata da je i to jedan u nizu besmisla. Govoriti tačno u sebi ili za sebe. Ujed komarca za vrat nije ga pomerio ni za jedan centimetar. Zato što je odmah pomislio: zar već i ta gamad koja će čitavo leto da mu piju krv i eventualno budu prenosnici potencijalnih bolesti, kao što, uostalom, može da se desi sa gomilom drugih vrsta insekata. Najmnogobrojnija klasa životinja doslovce predočava Oliveru kako je na njihovoj teritoriji i kako treba da se vrati laganim korakom u naseobinu gde ga ni po koju cenu neće ostaviti na miru dokle god da je na otvorenom. U tom slučaju je neminovno da traži za-

štitu između četiri zida. Na taj način osetiće sigurnost i neki vid smirenosti sve dok ne pomisli šta ga očekuje kada otvori takozvani komarnik iza koga sa nestrpljenjem čekaju rojevi komaraca, muva i obada. Oliver u retkim pauzama misli kako sa svim ovim polemisanjem guši samog sebe i da bi pod hitno morao da promeni odnos prema okolini ako želi da se asimiluje u ovom planinskom selu. Morao bi da ljudima pokaže bar delimičan respekt. U suprotnom, ostaju mu mogućnosti povratka ili novog odlaska. Ali samouveren je Oliver da povratak nije opcija, a da je egzil bežanje od novonastalog nepripadanja. Ta odbačenost izazvana je jednim šturim sagledavanjem različitosti kojom je Oliver konstantno okružen. Njegova neprijatna i napeta prošlost prenela se u sadašnjost u selu Vezirac na Fruškoj gori. Takoreći, istovetno se Oliveru dešava i ovog momenta dok kao namagnetisan leži na planeti Zemlji on tako mali, a ona imponantno velika i kompleksna. Samospoznaja mu iznenada donosi spokoj i predaju. Oseća dodir udaranja srčanih otkucaja o tlo zemlje crvenice prekrivene lišćem u raspadu. Iznenadjujuće topao vazduh pomešan sa vlagom, Oliver sa olakšanjem udiše. Sa grana okolnih hrastova dopire cvrkut ptica. Ljubičasti leptir kojeg Oliver iz svog položaja ne može da vidi, leti iznad njegove glave. Lepršavim zamaskama krhkih krila odlazi u krošnje drveća kojima je opasana livada. Sunce doživljava zenit okruženo svetloplavim nebeskim prostranstvom. Svestan je da se prema proračunima Eratostena definitivno ne izležava na ravnoj ploči i sa pitanjem može li usled toga iskriviti kičmu i zadati sebi novu neprijatnost. Na red dolazi još jedno u nizu pitanja. Da ne bi gubio časa, iznova je u dilemi zašto je prikovan u horizontalni položaj. Kakva

to sila rukovodi njegovim ekstremitetima i truplom ili je on bespomoćan sam po sebi. Još više ostaje u čudu kada, po ko zna koji put, proverava da li može da pomeri ruke i noge. I da. Može. Ali mu se ne ustaje niti bi se maknuo bilo gde. Oliver prihvata da ne pokušava ništa konkretno da preduzme. Kao i ovog momenta takva je njegova povratna reakcija u mnoštvu slučajeva. Anemična. Za nauk gleda u vevericu kako uzima žir i penje se uz stablo gde pronalazi duplju. To malo i simpatično stvorenje sasvim je korisnije od mene, ubeđuje se Oliver. Veverica bar zna svrhu svog postojanja. Prateći njeno kretanje prihvata da ona ima više razloga da postoji od njega, sa sigurnošću se uverava Oliver ležeći potrbuške, kao i da je samo jedan u nizu beskorisnih potrošača kiseonika sa dve opcije: da se ukalupi ili da ostane nezavistan. Oba slučaja ne vode spokoju. Oliver formira mišljenje na osnovu empirističkog aspekta. Naprečac racionalno mu donosi vremenski period pre nego se nepomičan opružio na livadu. Počinje da reprodukuje slike šetnje kroz šumu malo posle svitanja. U sam početak dana uputio se do manastira Krušedol. Na tom mestu Oliver je želeo da se upusti u dijalektiku sa monahom Gavrilom. Ovo svešteno lice je Oliveru za šest meseci boravka na planini jedini relevantan sagovornik. Neminovno da se na dugačkom putu kroz šumu kod Olivera pojavila strepnja da se do manastira odnekud ne pojavi divlja svinja i da ga napadne svojim kandžama i čeljustima i prosto ga proždre. Oliverova spremnost da se odbrani snagom svog tela trajala je tri i po kilometra. Možda i malo manje, računajući izlazak iz kuće i prolazak kroz selo. Za to vreme osećao se sigurnim. Dalja putanja sa predstojećim usponima i padovima donela je Oliveru sat i

četrdeset minuta hoda. I pretežno je bio na oprezu zbog straha koji je njemu izazivala šuma i njeni stanovnici. Međutim, kada se pojavio pred kapijom manastira, strepnja se izgubila. Zaboravio je na divlju svinju. Zastao je i pogledao u nebo. Osetio je rasterećenje. Počeo je da maksimalno opušta mišiće na rukama. A onda je to radio i sa nogama. Neizmenično ih je podizao u vazduh i blago istezaio. Najednom je shvatio da mu nije do diskusije. Napravio je polukrug i Oliver se vratio na istu stazu. U povratku je pravio kraće pauze. Zato što su sunčevi zraci sve više obasjavali šumu, nije se opterećivao divljom svinjom, ali su se pojavile tegobe isključivo fizičke prirode. Bol je krenuo da se širi od zglobova preko kolena do kukova. Intenzitet bola se pojačavao iz sekunde u sekundu. Nastao je i bol u glavi. I to pulsirajući. Bol ga je prožela svog baš kada se uspeo na prostranu livadu od koje je imao kilometar razdaljine do svoje kuće. Oliveru je bilo potrebno nekoliko koraka posle kojih se na elegantan način doveo u ravan sa zemljinim gornjim delom omotača. Na kori planete Zemlje prebira Oliver po skoro okončanom vremenu. Iznenada vraća potpunu koncentraciju na okolinu i uviđa da se jež kreće ka njegovoj glavi. Izgleda da se jež tetura neočekivano velikom brzinom. Iz straha da mu se bodlje ježa ne zabiju u oči, Oliver uzdiže gornji deo tela uz pomoć ruku. Približava stopala šakama na kojima se održava. Podiže se i uspravlja. Ostavlja vrat malo pognut da bi omogućio pogled koji će nastaviti da prati ježa. Na svu Oliverovu spremnost i odbrambeni stav koji je zauzeo, jež se okreće i odlazi u obližnje šipražje. Delimično oporavljenu muskulaturu, odlučnim koracima Oliver odvodi do kraja livade gde se proplanak završava. Od tog mesta strma staza

vodi do sela. Odatle se pruža vidik daleko u zamagljenu kotlinu. Oliver ispravlja vrat u potponusti i podiže pogled. U kotlini iza koje se rasprostire nepregledno prostranstvo ravničarskog predela izranjaju krovovi Novog Sada. Oni su prepoznatljivi arhitektonski i građevinski poduhvati čije krajnje visinske tačke u većini slučajeva dosežu nebo. Na vrhovima zgrada izgrađenih, uglavnom, od stakla i čelika pružaju se antene prijemnika i predajnika. Gornji delovi tih naprava zalaze u oblak smoga i dima čija smesa natkriva grad kao oreol ljudskog delovanja. Oliver iz ranca koji skida sa leđa, vadi dvogled. Sklanja zaštitu sa teleskopa. Podiže dvogled u visini očiju. Okulare sočiva približava paru očiju i binokularnim pogledom traži orijentir od niza građevina. Oliver se opredeljuje da centrirati zgradu na čijem krovu stoji svetleća reklama jarko zelene boje od pojedinačnih slova. Od njih je sastavljena reč *Kelly*. Transparentnost slova privlači Oliverovu pažnju. Sa frontalnog dela fasade on nastavlja da prati uglađene i zastakljene spratove, polako spuštajući dvogled prema dole. Na svakoj etaži postavljeni su proporcionalno raspoređeni spoljni delovi klima. Ventilatori rashladnih uređaja okreću se asinhronizovano. U samom dnu višespratne zgrade, kroz kružna vrata dok ljudi ulaze i izlaze iz poslovne zgrade, Oliveru se stvara utisak da jedna osoba nalazi svoj put u *Kelly* zdanju, a da ga malo posle napušta sasvim druga osoba. Ta osoba za Olivera kao da je doživela transformaciju, pa od osobe koja odmah napušta zgradu sumnja da li je to ista ona koja je malo pre ušla. Tu iluziju prekida osvrtnom na parking do kojeg su trotoar i biciklistička staza uporedo preprečili prolaz svojim putanjama. U ravni sa glavnim ulazom u poslovni prostor

zgrade na parking-mestu crvene gradske zone, vrata vozača crnog automobila zatvara privatni detektiv Roko. On se prethodno liftom spustio sa šestog sprata gde se nalazi njegova agencija. Na kružnim vratima, detektiv Roko je u tom trenutku izlazio iz poslovne zgrade *Kelly* i uputio se ka svom automobilu. On sada u njemu ključem pokreće rad motora, napušta parking i uključuje se u saobraćaj koji u četiri trake jednog pravca jedva zadovoljava brojčano stanje motornih vozila. Vatra iz upaljača prinosi cigareti u ustima. Sa zvučnika se šire melodije numera na albumu iz sredine devedesetih prošlog veka, benda *Public Enemy*. Koordinisanim korišćenjem volana, menjača, papučice gasa, kvačila i kočnice prestrojava crni automobil, pretiče, propušta i eskivira druga vozila kroz široki bulevar na kome pešaci često pretrčavaju sa jedne na drugu stranu. Sa sredine ove avenije užarena lopta svojim sjajem obasjava prljavu šoferšajbnu i otežava preglednost situacije. Svakodnevna rutina učestvovanja u gradskom saobraćaju zahteva bezgranično strpljenje i toleranciju. U suprotnom, svoju putanju od tačke A do tačke B pretvarate u fras. Pored upravljanja crnim automobilom detektiv Roko se hvata u koštac sa problemom poslednjeg klijenta. On je zahtevao praćenje bračnog saputnika zbog sumnje da paralelno sa zvaničnom, održava tajanstvenu intimnu vezu. Takvih slučajeva, u poslednje vreme, ima pregršt. Svi oni poseduju identičnu polaznu osnovu, a to je nepoverenje. Iz toga proizlazi patološki momenat. On iziskuje da se permanentno podriva crv sumnje, da se nagrizzanje takvog crva konstantno pospešuje i neumitno hrani novim pretpostavkama koje na kraju vode u potpuno ludilo i obezvređivanje. Detektiv Roko shvata da mu je dosta po-

remećenih odnosa. Suština ovakvih korelacija svodi se na dokolicu i prenatrpane zahteve potrošačkog društva. Na takav način izbežumljena jedinka stvara sopstvene snove. Čovek pokušavajući da materijalizuje nametnute želje dovodi do totalne konfuzije. Takozvano preturanje po tuđem prljavom vešu doprlo je Roku do nozdrva, ali smrad niskih poriva postao je jedini način da zaradi adekvatan novac. Sa druge strane, Roko je gladan konkretnih akcija, da udahne duboko i pročisti arterije, da mu adrenalin prostruji telom. Jednostavno, Roku nedostaje rizik. Postaje očajan kada pomisli da u gradu nosi reputaciju detektiva koji uspešno njuška po tuđim životima i žarko želi da takvo viđenje promeni tako što više neće prihvatati slične slučajeve. Uz rezime kolebanja, Roko gasi cigaretu u pepeljari prenatrpanoj opušcima. Zatim prstima koji su obavili spomenutu radnju i na kojima se zadržao miris nikotina gladi brkove i namešta tamne naočare. Njegovoj prosedoj kosi dodatnu patinu donosi svetlost koja blješti kroz prljava stakla automobila. Iz kutije na kojoj je utisnut logo i naziv popularnog proizvođača *Camel*, detektiv Roko vadi cigaretu i pali je *Zippo* upaljačem. Ovaj potez je znak njegove preduzimljivosti zato što je malo pre toga uvideo da na semaforu nakon zelenog svetla treperi okrugla žuta lampa. Time se nagoveštava pojava svetlosnog signala sa značenjem obaveznog zaustavljanja. Uvlači dim u pluća i ubacuje menjač na ler, pa lagano pritiska papučicu kočionog sistema. Crni automobil se zaustavlja na predviđeno mesto ispred zebre. Na pešačkom prelazu se mimoilaze različiti likovi. Svi oni ostavljaju dojam ličnih karakteristika i vrlo su uočljive Roku pojave što pokušavaju da odenu takvu odoru kako bi svoju duboku

traumu kamuflirali. Rezime trenutne konstatacije donosi žena oskudno obučena. Možda čak i napadno s obzirom na to da je Celzijusov stepen na petnaestom podeoku. Ona po svaku cenu želi da skrene pažnju na svoju atraktivnu pojavu. I nije da njeni atributi ne govore u prilog tome, ali takvo ekscentrično mamljenje žrtve izaziva kontraefekat. Najčešće dovede do odbojnosti koja neizostavno prelazi u zasićenost. Iako figura žene ostavlja takav utisak na Roka, on je ne ispušta iz vidokruga sve dok se ona ne izgubi u masi ljudi. Užurbani pešaci kao da neumitno hodaju tamo-ovamo. Na red dolazi i funkcija zelenog svetla na semaforu. Tada start crnog automobila prednjači u odnosu na ostala vozila iz prvog reda na raskrsnici. Nekako se perspektiva dela bulevara pretvara u pustinju, jer nikoga nema na asfaltu sve do sledećeg ukrštanja puteva na kome Roko volan okreće u desnu stranu. Ulazi u ulicu gde ga ubrzo zaustavlja policijska patrola. Uz vozačku i saobraćajnu dozvolu, prilaže i legitimaciju na kojoj piše: *Roko Kapa, privatni detektiv, Since 1999.*

– Ovo nam neće biti potrebno.

Jedan od dvojice policajaca iz patrola je izričit i vraća Rokovu legitimaciju kome se na stav službenog lica rađa misao: koji seronja, što donekle misli i policajac za Roka kada konstatuje da je ovaj privatni detektiv i da očekuje da u prilog tome treba da prođe nekažnjen. To se ne dešava, pa Roko svoj pretinac u autu obogaćuje za zapisnik u kome piše da vozač crnog automobila nije koristio sigurnosni pojas i da nije uključio svetlosnu signalizaciju pri skretanju vozila. Policajce iz patrola Roko dodatno pozdravlja tako što podiže kažiprst leve ruke i klima glavom dok istovremeno iz statičnog momenta pokre-

će auto. Za nekoliko minuta Roko se dovozi u kvart u kome dominiraju zgrade izgrađene pre pola veka i gde se održavaju u životu drvoredi čije su krošnje u ovo doba godine golih grana ili se tek pojavljuju pupoljci. Roko je oduševljen kako brzo pronalazi parking-mesto. Zadovoljno napušta kormilo svog vozila. U bloku sivih stambenih kula na prostoru gde su postavljene naprave za oblikovanje fizionomija, tobogan, ljljaška, nekoliko klupa sa naslonom, kante za smeće, kontejneri, ugašena rasveta sa bandera i teren za basket, izdvaja se humka koju ponegde prekriva žuto-zelena trava. Do te devijacije zemljišta vodi asfaltirana staza. Roko je zakoračio na stazu i nailazi na stepenište sa rukohvatom. Spušta se do ulaza u atomsko sklonište. Prostor namenjen za zaštitu stanovništva u slučaju nuklearnog rata pretvoren je u kafanu *Podzemlje*. Ulazna vrata su autentična sa svim mogućim ojačanjima i sigurnosnim bravama. Da bi se otvorila neophodna je valjana snaga. Nakon kraćeg hodnika kroz još jedna vrata normalne strukture Roko ulazi u prostor okrećen u belo. Na zidovima stoji rasveta vidno povezana fiksiranim kablovima. Kako je u prostoru očigledno raspoređena električna instalacija tako su izražene i ventilacione, vodovodne i kanalizacione pocinkovane cevi. Kompleti stolova, stolica ili fotelja različitog su dizajna. Šank svojom masivnošću i dužinom zauzima čitavu širinu u dnu prostora. Roko se po ulasku zaustavlja da adaptira vid na zagasitu svetlost. Odmah nastavlja da se probija kroz oblak dima do šanka. Stacionirajući se na ustaljeno mesto, konobar preko puta Roka postavlja sebi pitanje. Isti sadržaj dileme prosleđuje do Roka. A ovaj odmah za konobarom ponavlja istovetno pitanje.

– Otkud u neuobičajeno vreme? Za danas mi je dosta svega.

Roko pali cigaretu i upire pogled ka plafonu na kome se dve senke glava dodiruju. Ta igra senki implicira da je u toku jedan strastveni poljubac. Roko ka siluetama strasti šalje snop dima cigarete i vraća gledište u visini očiju. Usredsređuje se na konobara. Matori panker, kako konobara nazivaju stalni gosti, uzvraća Roku pogled. Sadašnji vrsni barmen pre šest godina bio je primoran da filozofsku srednjoškolsku katedru zameni šankom. U njegovim smenama najčešće se sluša *Television, Richard Hell, Patty Smith, Velvet Undegraund*. Kako bi ga neko pitao kakva je ovo muzika, Matori panker je počinjao sa većitim objašnjenjem zašto je to tako. Pravedajući svoje viđenje, Matori panker deklamuje da više preferira njujoršku scenu iz tog vremena nego londonsku. Tako je u svakom segmentu koji je ovaj talas doneo umetničkim izražavanjima. Kao omaž sveopštem uticaju na društvo, muzički repertoar Matorog pankera u njegovim smenama u šanku ostaje neizmenjen. Sa navedenom muzičkom podlogom Roko daje objašnjenje na tri puta postavljeno pitanje otkud u neuobičajeno vreme. Tumačenje kako mu je današnji dan najteže pao u dvadesetogodišnjoj detektivskoj karijeri koja često nije bila u skladu sa zakonskim odredbama, ali isključivo u svrhu ispravnog rešavanja slučaja Roka stavlja u položaj izopačenosti. Poslednjih dana sa sebe ne uspeva da spere ubeđenje da je amoralan. Tako misli zato što je prinuđen da se ponižava, jer svakodnevno sluša bračne zavrzlake. One u retkim slučajevima okončavaju tragično, a u većem broju mizerno. Definicija oličenja ljudske bede zasnovana je bez ikakvih skrupula.

– Da bih sebe održavao u neakvoj poziciji normalnog življenja, ulazim u vir permanentnih uskogrudosti... I to me žulja... Postalalo mi je sasvim uobičajeno da čučim u žbunu sa spremnim foto-aparatom ne bih li uhvatio preljubnike u kadar sa dobrom rezolucijom... U takvom položaju provedem sate.... Zato više ne nosim revolver, jer me njegova cev žulja.

Roko pali cigaretu jednu za drugom. Ispija dupli viski iz čaše. Na pojačanom dnu zveckaju dva ostatka otopljenih kocki leda. Koncentriše se na reči Matorog pankera.

– Vreme je za promene.

– Kakav kliše, nisam to očekivao od Matorog pankera.

– Baš zato...

Uverava ga vrsni barmen i toči dupli viski uz završetak rečenice:

– ...jesam to što jesam.

– Ma daj, lako je reći, ali reči pretvoriti u dela nemoguće je kada sam došao u stadijum da mi smeta sve od glave do pete.

– Znači da treba da kreneš od sebe.

– Slušaj ovako. Dosta mi je definicija tipa poput ovih koje sada ti izgovaraš. A inače sit sam takvih preporuka: te moraš ovo, te moraš ono... Uradi ovako, uradi onako... Ma daj, zaježite me...

Rokove beonjače prekrivaju crveni kapilari kao detektor kuljanja unutrašnjeg besa što primećuje konobar i sluša dok ovaj govori. Nije da ne bi on nešto preduzeo, ali da takve opcije ostavlja za sutrašnji dan sopštava detektiv Roko. Količinu od 0,06 dl viskija *Jameson* sunuo je niz grlo. Premišlja se da naruči još jednu identičnu količinu pre nego krene. Sa druge strane šanka, Matori panker u ulozi konobara polira čašu, od-

laže je na pult, toči dozimetrom odgovarajuću dozu trostruko destilovanog viskija, ubacuje dve kocke leda hvataljkom i sa dva prsta približava prozračnu i čistu čašu čije dno blago zapljuskuje braon tečnost. Iz neopisive potrebe da prekine ćutanje između njih dvojice, Matorog pankera momentalno nagoni da započne intepretaciju novosti sa najviših instanci države. Odatle dolazi da je vlast negirala samu sebe u roku od nekoliko dana. Činjenicu da korona virus posle pustošenja ljudskih života u Aziji, utočište pronalazi na Apeninskom poluostrvu državni vrh ismeva pred TV kamerama. Nedugo zatim, isti učesnici u potpunosti menjaju iskaz, opet pred uključenim TV kamerama. Predsednik države, premijer vlade i još nekoliko ministara zajedno sa lekarskim konzilijumom u identičnom kadru, ali u drugačijim odevnim kombinacijama sasvim izvrću prethodno saopštenje o opasnosti pandemije. Vladajuća volumenta sadašnju situaciju iznosi u vrlo tragičnom tonu. Prepričava Matori panker šta je pročitao na marginama portala kao vanredno saopštenje različitih medijskih kuća pre nego je došao u kafanu. Celokupan sadržaj panike potkrepljen je udarnim naslovom da od sutra stupa na snagu vanredno stanje prvog stepena. Roko kažiprstom pokazuje na ispražnjenu čašu i prouzrokuje da se Matori panker da na posao točenja. Za to vreme Rokova misao vezuje se za sutrašnje suspendovanje građanskih sloboda. Takva odluka olako može da promeni niz ličnih i poslovnih događaja zbog kojih se inače oseća jadno i bedno. Svestan je Roko da za prekaljenog vojnika i borca takve okolnosti postaju mogućnost da se primeni obučenost na najvišem nivou za snalaženje u slučaju preživljavanja. Neminovno je da iz svega toga dođe do

promene. I to baš onakve kakvu želi detektiv Roko. Korenite. Bar tako očekuje Roko. Još jednom čašu prazni u trenu i gasi opušak u pepeljari odlučnim pritiskom prsta na filter cigarete. Sve to potajno očima snima Matori panker i najednom, bez zadržke, posmatra detektiva Roka kako ustaje sa šank-stolice, uzima kutiju cigareta i upaljač, baca novčanicu sa napojnicom, namigne i krene ka izlazu odlučnim koracima. Roko se još jednom osvrće na momka i devojkju. Oni se bez daha i dalje dodiruju jezicima. Roko napušta prostor i prolazi hodnik do vrata. Iza njih prednjim delom stopala neizmenično dodiruje stepenište i napušta podzemni svet. Roko se na površini suočava sa crvenim suncem i njegovom silaznom putanjom. Gubi se energija užarene lopte kako se ona jednom polovinom nalazi iza niza stambenih višespratnica. Vazduh postaje vlažniji i hladniji. Detektiv Roko zakopčava kaput. Podignute kragne sa cigaretom u ustima kojoj prinosi plamen upaljača kod koga je neizostavno da se čuju otvaranje i zatvaranje poklopca, hoda uspravno trotoarom ka ulazu zgrade. Pored toga, on će ulaskom u stambenu zgradu i stan izaći iz spoljnog sveta. U ovom trenutku takav razvoj njegovog dejstvovanja jedino mu je prihvatljiv. Konačno da dođe do osame. Ostaje mu da savlada nekoliko stepenika da bi ključem otvorio zastakljena vrata. Senzori u holu zgrade aktiviraju obasjavanje led-rasvetom što Roku izaziva neprijatnost. Oseća se kao da je u prostoru za psihološku torturu. Dopola otvorenih očnih kapaka drugim ključem dolazi do kovertiranih pošiljki iz aluminijumskog sandučeta na kome je zalepljena pločica sa brojem Rokovog stana. Iz tri-četiri koraka ulazi u lift sa sasvim podnošljivom jačinom svetlosti. Pritiska broj sedam na taste-

ru. Ogledalo sa suprotne strane od ulaza pruža jasan uvid u Rokovo iscrpljeno i neobrijano lice. U nastavku je upečatljiva Rokova odevna kombinacija od crnog kaputa, rolke, farmerica i cipela. Gleda ponovo sopstveno lice. Kao da vidi kroz sebe zbog stanja nagomilanog razočaranja. Pita se nije li i to njegovo raspoloženje doživljaj koji se omogućava strogim sledovanjem autodestrukcije i može li zaustaviti bumerange sopstvenih odluka koji su u povratnom kretanju pogađali u čelo Rokove glave. Međutim, u dilemi je i koliko je zaista dorastao metafizičkim bravurama. Šta ako ta reakcija na lične neuspehe nije realna. U smislu da ne postoji način da se promeni. Onda Roko uočava da ono što predstavlja njegov odraz u ogledalu, zapravo je jedna atrofirana figura... Moglo bi se reći oklembesena smesa oko kostura... izduvani balon... igračka sa ispraznjenim baterijama... prazan okvir u pištolju... bušna cipela... Tako sebi izgleda Roko. Dodatno se uverava da je svako navedeno poređenje ispravno tako što se opet namrgođeno suočava oči u oči sa samim sobom. Lift se za to vreme zaustavlja na sedmom spratu. Roko izlazi iz dizalice za prevoz ljudskog tereta. Okreće se i napušta kontemplaciju, jer je zauzet otvaranjem vrata, prolaskom kroz dugačak hodnik sedmog sprata, vađenjem ključeva iz džepa farmerica i otključavanjem brave na vratima stana. U holu na zidnom čiviluku odlaže kaput. Iz džepa vadi cigarete, upaljač i telefon, pa se upućuje ka prostranoj sobi gde se uvaljuje u fotelju. Sa niskog i dugačkog stola uzima daljinski upravljač. Usmerava ga prema polici gde su raspoređeni i kablovima povezani muzički uređaji. Pokreće zvuk tonova kompozicije *Ricky's Theme* benda *Beastie Boys*. Oni dopiru iz dve visoke pravougaone drvene kutije postav-